

Bibliaóra – 2023. szeptember 19.

Előfohász: „Történt azokban a napokban, hogy kiment a hegyre imádkozni, és Istenhez imádkozva virrasztotta át az éjszakát (Lk 6,12).” Ámen.

Ének: 134. zsoltár: „Úrnak szolgálai mindnyájan...”

Előima: Köszönjük Istenünk, hogy Te vagy a legnagyobb csoda a mi életünkben. Saját népedet és benne választottad égi hatalommal győzted le. Te ma is utánunk jössz, nem inogsz meg, hanem cselekszel. Kérünk Téged, add meg nekünk, hogy soha ne szégyelljük az élet forrását, a Te szent beszédedet. Megvalljuk, Nélküled elsüllyedünk. Ma is azért jöttünk ide, hogy Nagy nevedet hívjuk segítségül, kérjünk, fohászkodjunk és reménységgel imádkozzunk. Szentlélek Úr Isten, jöjj közénk, hogy meg értsük az Igét, eljussunk annak a felismerésére, hogy mi bűnösök vagyunk, de a Te kegyelmed felfoghatatlan és nélkülözhetetlen az életünkhöz. Építs bennünket, hogy a tieid legyünk, senkihez emberileg ne kötődjünk, csakis Téged, egyedül a Te háromszor szent nevedet dicsérjünk és magasztaljunk most és mindörökké. Ámen.

Ószövetségi alapige: Mózes IV. könyve 4. fejezet, 1-16. versei: *„Azután így beszélt Mózeshez és Áronhoz az Úr: Számold össze Kehát fiait Lévi fiai közül nemzetségként és nagycsaládonként, a harmincévesektől fölfelé az ötvenévesekig minden hadkötelest, hogy a kijelentés sátránál végezzenek munkát. Ez Kehát fiainak a tennivalója a kijelentés sátránál a szentek szentjével: Amikor elindul a tábor, menjen be Áron a fiaival, vegyék le a függőkárpitot, és takarják be azzal a bizonyosság ládáját. Tegyenek arra delfinbőr takarót, terítsék le egy csupa kék bíborból készült ruhával, és helyezték be a rúdjaikat. Az áldozati kenyerek asztalát is terítsék le kék bíbor ruhával, tegyék rá a tálakat, serpenyőket, kelyheket és italáldozati korsókat. Legyen rajta a szent kenyér is. Terítsék le karmazsin fonálból készült ruhával, fedjék be delfinbőr takaróval, és helyezték be a rúdjaikat. Azután vegyenek egy kék bíbor ruhát, és göngyöljék bele a lámpatartót és annak mécseseit, koppantóit, hamutartóit és az összes olajos edényét, amelyből feltöltik. Tegyék mindezt és ezek egész fölszerelését egy delfinbőr takaróba, és tegyék a hordozórudakra. Az aranyoltárra is terítsenek kék bíbor ruhát, takarják be egy delfinbőr takaróval, és helyezték be a rúdjaikat. Szedjék össze valamennyi istentiszteleti edényt, amelyet a szentélyben használnak, tegyék kék bíbor ruhába, takarják be delfinbőr takaróval, és tegyék a hordozórudakra. Azután takarítsák el a hamut az oltárról, és terítsenek rá piros bíbor ruhát. Tegyék rá az egész hozzá tartozó fölszerelést, amellyel az áldozatot bemutatják: a szeneserpenyőket, villákat, lapátokat, hintőedényeket, az oltár egész fölszerelését, terítsenek rá delfinbőr takarót, és helyezték be a rúdjaikat. Miután Áron és fiai elkészültek, és betakarták*

a tábor indulásakor a szentélyt és a szentély egész fölszerelését, menjenek oda Kehát fiai, és ők vigyék azokat. De ne érintsék a szent dolgokat, mert akkor meghalnak. Ezeket kell vinniük Kehát fiainak a kijelentés sátrából. De Eleázárnak, Áron főpap fiának a gondjaira bízták a lámpaolajat, a jó illatú füstölőszereket, az állandó ételáldozatot és a fölkenéshez való olajat. Rábízták az egész hajlékot és mindazt, ami ahhoz tartozik, a szentélyt és fölszerelését."

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

A harmincévesektől fölfelé egészen 50. életévüket betöltő lévíták száma jelenik meg előttünk, akik képesek elvégezni a kultikus cselekményeket a szentélyben. Ez a vándorló Izráel életében a harci feladatok ellátását is jelentette, hiszen aki áldoz, az harcol a bűn ellen. Jézus Krisztus is 30 évesen kezdte szolgálatát: „*Jézus ekkor mintegy harmincesztendő volt, és úgy gondolták róla, hogy József fia...*” (Lk 3,23)

Kéhátiak szolgálata: A legközelebbi rokoni szálak fűzik az áronita papsághoz. Épp ezért ebben a fejezetben található Áron és fiainak a szolgálati beosztása is. A vándorlás megkezdése előtt az áronita papok mentek be a szentélybe, hogy ellenőrizzék a legszentebb tárgyakat. Ide Kéhátiak sem léphettek be. A függöny, amely elválasztotta a szentélyt, elzárta a szövetség ládáját is. A szövetség ládáját be kellett takarni minden áldozathozatal előtt. Ezután a Kéhátiak mint a sátor hordozói érkeztek a végezhető feladatukat. Négy tárgyat rudakkal hordtak: a szövetség ládáját, az asztalt és a két oltárt.

Letakarni, betakarni: Isten jelenlétének a titka és rejtelme.

Úrasztali terítőink értéke. Észrevettük már, hogy az egyházi évben milyen úrvacsorai terítőink takarják le, takarják be a szent tárgyakat. A mi hitbeli elődeink nagyon jól tudták, hogy Jézus szolgálata nyomán mi minden megy végbe egy közösségben és hogyan kell készülni még a széppel és jóval is az Ő jelenlétébe. Értékeljük, tudjuk, hogy kik készítették ezeket a tárgyakat és kiknek a hálaáldozatából származnak a mi karmazsinszínű terítőink, takaróink, amelyek eltakarják előlünk az Úrvacsora alatt használt szent tárgyakat, klenódiumokat? Az úri szent vacsora, ma már nem használjuk így, de eleink tudták, hogy miért van a sákramentumok előtt a szent jelző, azért, mert maga a Szent szerezte számunkra őket. Minden ékesen és szép rendben történik abban a gyülekezetben, ahol minden kísértés elől, tehát a halál elől éppen Áron fiai figyelmeztetik Isten népét és a szent sátor körül szolgálókat a veszélyre.

Kéhátiak a szent tárgyak mellett forgolódtak. A legnagyobb védelmet biztosították számukra. Isten közelében lenni. A szentélyben lenni. Szolgálni az áldozatoknál nemcsak megtiszteltetés, de mindenkori veszedelem is. A szent és profán elválasztása. A szent dolgokkal, a Szent előtt csak valóban teljes szívvel, teljes lélekkel, teljes elmével és teljes erővel lehet szolgálni. Félszív félsiker. A Szent előtt azonban nem áll meg semmi, ami emberi. Isten előtt csak az alázatos

szívű és áldozatkész szolgálat kedves. Az ő terhe könnyű, az ő igája gyönyörűsége. Aki ezzel a teherrel és igával vérteti fel önmagát, látja maga előtt a kosok és a bikák vére helyett, azt az egyszeri és tökéletes áldozatot, amit a Szent a szentségtelen környezetben minden bűnösért elvégzett. Benne minden rejtek megnyílt, Vele Isten jelenléte teljes lett, Általa a függöny kettéhasadt.

Éppen ezért felelőtlenül hozzáállni Isten dicsőségéhez nem lehet. Gondatlanság itt nem jöhet szóba. Akárhogyan, felületesen nem lehet Isten előtt állni. Isten szentsége teljes embert igényel. Hanyagság itt nem állja meg a helyét.

A papoknak és a lévítáknak két feladatuk volt: istentiszteleti szolgálatok elvégzése és védeni az istentiszteleti tárgyakat a visszaéléstől. Isten nem engedelmes szolga. Ő követeli meg az engedelmisséget. Épp ezért vannak a kemény büntetések felsorolva, hogy elrettentésül szolgáljanak. Isten és ember között erős vonal van húzva, mert az ember számára már semmi sem szent és sérthetetlen. Az ember önmaga mércéjévé válik, épp ezért zavart kelt, bonyodalmakat okoz, és magára vonja Isten haragját. Meghal, ha az Úr úgy látja jónak, mert *„a titkok az Úréi, a mi Istenünkéi; a kinyilatkoztatott dolgok pedig a miénk és a mi fiainké mind örökké, hogy e törvénynek minden ígését beteljesítsük (VMóz 29,29).”* Hogyan kell a szent dolgokkal bánni? Részletes leírást találunk róla Isten Igéjében. Meg kell tanulnunk helyesen csomagolni, mindent elraktározni és konzerválni. Személyre szabott átvételről olvasunk. Nem látni és nem érinteni. Félvállról venni a dolgokat nem lehet Isten táborában. A szabály az szabály. Be kell tartani. Éppen ezért hasznos Pál apostol intő szava a fiatal Timóteus felé: *„A rád bízott drága kincset őrizd meg a bennünk lakozó Szentlélek által (IITim 1,14).”* Minden lépés fontos és átgondolt cselekedet. Senki sem közeledhetett azzal a szándékkal, hogy önös célokra fogja felhasználni a megszentelt tárgyakat. Ezek az igék már egyszer elhangzottak, de annyira fontosak, hogy meg vannak ismételve a Lévi nemzetség számára (ld. IIIMóz 3,14–39), de most a továbbvándorlás vonatkozásában. A papok és lévíták közti különbség újból hangsúlyozódik, az utóbbiak közvetlen érintkezésbe nem kerülhettek a szent tárgyakkal, csak rudakon hordozhatták azokat. Ugyanez a helyzet a gersóni és merári nemzetség kezelésére bízott dolgoknál is. A lévíták számbavétele egyszer már olvasható a IVMóz 3,14-ben, de mennyire hangsúlyos a Lévi törzsből minden férfi gyermekkorától fogva az Úré volt. Ez a szolgálat testi munka is volt, amit a szent tárgyak szállítása vagy táborozás idején az istentiszteleten való segédkezés jelentett. A teljes szám itt nem egészen egyharmada a 3. részben látott összes férfiakénak. Mi a legnagyobb tanúság a Számok könyve tekintetében? Az, hogy Isten ismeri és számon tartja az övéit. Nem kell itt népszámlálást végezni, nem kell itt számokkal dobálózni, a számok önmagukért beszélnek. Isten tudja, hogy kit mire hívott, az embernek pedig ereje teljében teljes mellbedobással ott kell állnia, ahová az Úr állította és *„aki tehát azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék (IKor 10,12).”*

Ének: 222. dicséret 1. verse: „Ó, mennyeknek fényessége...”

Újszövetségi alapige: Apostolok Cselekedetei 9. rész, 1-9. versei:

„Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz, és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának követői, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény ragyogott fel körülötte, és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: Saul, Saul, miért üldözöl engem? Ő pedig megkérdezte: Ki vagy, Uram? Az így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned. A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. Saul pedig felkelt a földről, és kinyitotta szemét, de semmit sem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, és három napig nem látott, nem evett és nem ivott.”

Kedves Testvérek az Úr Jézus Krisztusban!

Pál Jézus általi megszólítása is a régi életére vonatkozik, hiszen nagy üldözője volt Isten egyházának. Az ő életén keresztül látjuk igazán, hogy micsoda a keresztyén identitás, hiszen a zsidóságból indul ki. Jézus arám nyelven szólítja meg. Nem héberül, nem görögül, hanem nevének arám változata van lejegyezve. Itt teljesedik be az Ábrahámnak adott ígéret. Jézus itt tér el igazán a zsidóságtól. Hiszen Őbenne a mennyei Atya az evangélium szabadságát, a fiúi alázatot, azt a léggört ajándékozta nekünk, amelyikben már nincs férfi és nő, zsidó vagy görög. Ő minden válaszfalat ledöntött, a természetes, a kulturális, a vallási válaszfalakat, hogy mindenki benső kapcsolatait egyedül a szeretet kötelékében lássa és élje meg. Ezzel szemben a zsidóság vallási fanatizmust ápol. A vallási fanatizmus pedig másnak a vérént ontja ki. Saul megbízó levele a Damaszkuszban élő keresztyének ellen szól. A főpap mindent bebiztosít a számára, hiszen ilyen hitbuzgó követője már rég akadt. Kihallgatásokat végezhet és börtönbe zárhat embereket, méghozzá az Út követőit. Leveleket állít ki neki, hogy minden szolgálatot az Úr útjának követői ellen el tudjon végezni. Itt látszik igazán, hogy István vértanú halálával megérett „a szolgálatra.” Pál apostol szinte megörökölte István vértanú palástját, felső ruháját és ebben a fiatalemberben annyi a düh, a vérszomjas indulat, a nehézkes gondolkodás, hiszen ezzel csak lehet igazán gyilkolni, ölni, rombolni és pusztítani. Szinte liheg a vérszaga után. Saul szó szerint vérszemet kapott. Istenért, az Ő egyedüli voltárért lehet ilyen szolgálatot végezni? Igen, lehet. Benjamin törzséből származó egyén képes menlevelekkel ölni a Törvény betartásáért. Saul tehát Isten iránti szeretetét úgy akarta igen is

megélni, hogy gyilkolja a keresztyéneket. Nem rosszakaratból, hanem Isten iránti hűségből.

De Jézusnak is van terve! Méghozzá nem akármilyen. Jézus annak ajándékozta örökségét, aki távol van és áll tőle. Az lesz az első, a nagy apostol, aki üldözte Isten egyházát. Először azokat az emberek üldözi, akik számára Jézus Krisztus út, majd Jézussal való találkozás után úttalan utakon járja majd Kis-Ázsia gyülekezeteit, hogy mások számára hirdesse, kicsoda az út, az igazság és az élet. Egyszerre csak a nagy világosság és a földrengés megállítja Sault. Saul számára itt történik meg az, amit a tanítványok fenn a megdicsőülés hegyén tapasztaltak Jézussal. Olyan fényesség támadt, mint amikor Jézus születését hirdették az angyalok a pásztorok számára. Szinte mindent bevilágított, most pedig megcélozza Pál apostol látását és buzgó cselekedeteit. Most jött el Jézus szerint az ő ujjászületésnek a napja. Meg kell halnia a sauli természetnek, és Pál apostolnak meg kell születnie. Jézus a földre rántja Sault, majd magához vonzza, épp Damaszkusz kapui előtt. Milyen nagy ironia, milyen nagy kegyelem! Saul, akit a Világosság magával ránt, egyszerre Jézus foglya. Hogyan? Úgy, hogy megéri Jézus kérdéséből mi volt, eddigi életének a célja. Földre hull, mint egykor Mózes (II Móz 3) vagy épp a sötétség közepette a pásztorok (Lk 2,9). Saul folyamatosan válik vadszamárból betört bikává.

Jézus legnagyobb kérdése hangzik itt el: „Saul, Saul miért kergetsz engem?” Tudja, hogy a keresztyénüldözés Jézus Krisztus újbóli keresztre feszítése. (ld. IPt 4,13) Ez az ember azonban visszakérdez: „Ki vagy Uram?” Ugyanis tapasztalja, hogy Jézus, akit üldöz, nem halott, hanem élő, sőt a tanítványok az Ő követői. Érdeklődést mutat az iránt, Aki Őt ledobta lováról és megakadályozta szolgálatát Damaszkuszban. Sőt, az Úr jelző, amit Saul használ, egyedül Istennek járt ki. Jézus pedig nem beszél Úr voltáról, csak nevét mondja. „Én vagyok Jézus.” Jehosua. Ebből bizony Pál már tudja, hogy Ő a Szabadító. Te, aki üldözöd Jézust, egyszerre ott áll előtted Jézus és neked mutatkozik be. Te, aki üldözöd Jézust, egyszerre megtapasztalod, hogy Ő benned akar élni. Jézus mindenkiért jött. Az üldözőkért is. Ez az alapja a keresztyénségnek: Isten Krisztusban engem szeret és értem adta önmagát.

Ezután pedig megvakult. Eddig ő akart vezetni bitófára másokat, most maga vált vezetetté. Damaszkuszba vezetik, beviszik a városba, hogy ott találkozzon a keresztyénekekkel, de már nem eretnekeként tekint rájuk, hanem mint Krisztus testére. Krisztusban lenni, az életének a refrénjévé válik. Ő rádöbbsen a nagy találkozás után, a nagy irányváltás után, hogy Krisztusban van, tehát Isten mindörökkön örökké szerette, a Fiúban elfogadta, Aki meghalt érte. Életem el van rejtve Krisztusban. Egész életében Pál apostol mindig ehhez az eseményhez tért vissza. Szinte minden levelében ott van, hogy mi történt vele Krisztus által. Mindig ez jön elő: szeretett és meghalt értem. Én vagyok az első a bűnösök közt. A keresztyének legteljesebb identitása Isten végtelen szeretete Krisztusban. A

Krisztusi szeretet ugyanis nem osztható, hanem mindenki számára egy és teljes. Saulnak vissza kell térnie az élet forrásához.

Böjt és imádság által, félelemben és belső remegésben, csoda és hála által születik meg Saulból Pál – Jézus Krisztus nagy misszionáriusa, a pogányok apostola. Saul sem, a főpap sem, és senki más sem tehet semmit Krisztus ellen. Három nap és három éjjel vakon étlen és szomjan egyedül van. Ez mutat Jézus három kínkeserves napjára. Ez az ó-ember igazi megöklése, amikor is a keresztyén üldözőt leteperte az élő Krisztus! Az üldözőt legyőzte Krisztus hatalma.

Ő ebben a sötétségben és vakságban éli át, hogy kicsoda az igazi világosság! A mi imádságunk is csak ez lehet: „Azonnal ragadj magaddal Uram, hogy máris szabad legyek!” Ha Jézus nem nyúl bele radikálisan életünkbe, meghalunk és elveszünk. Ha Jézus nem dönt le saját trónjainkról, akkor vége van mindennek. Marad a nagy dicső örökség, marad István felsőruhája, palástja, de nem maradunk meg Isten szeretetében. Élni akarsz? Akkor változtasson irányt az életben az élő Krisztus.

Utóima: Imádkozzunk lelki látásért és ajándékokért, hogy az Isten előtti bizonyágtevésünk ne legyen csak fecsegés és meddő beszéd, hanem az istennek ereje minden ember számára.

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Csak Istennél csendesül el lelkem, tőle kapok segítséget (Zsolt 62,2).”
Ámen.

Ének: „Megtért Pál a damaszkuszi csoda által...”

Forrás: <https://www.youtube.com/watch?v=4mkfer2W-5w>

Siklós József: Pál
(1Korintus 1:1-2, 2Korintus 11:23-32)

...S ha százszor ostromoznak
és százszor megköveznek,
tömlöc mélyébe dobnak,
zúgó tengerbe vetnek,
ha reámrontó latrok
mindenem elrabolják,
testemen korbács csattog,
asztalomon csak morzsák,
ha szomjan eped ajkam
s kemény fagyban didergek,

ha rongy a ruha rajtam,
s árulók arculvernek,
ha váram tönkre rontják
s mardosó bánat epeszt,
ha botrány és bolondság
is mindenütt a kereszt:

nem küldtettem, hogy egyébert
fussak,
nem végeztem, hogy egyébről tudjak,
mint akiről ajkam egyedül szól:
Mint megfeszített Jézus
Krisztusomról!